

MONSTER HIGH SCHOOL SPIRITS

NEZAPOMENUTELNÝ DĚS

ADRIANNA CUEVAS

COO
BOO

Monster High: School Spirits Nezapomenutelný děs

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Adrianna Cuevas

Monster High: School Spirits – Nezapomenutelný děs – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MONSTER HIGH TM

SCHOOL SPIRITS #1

NEZAPOMENUTELNÝ DĚS

ADRIANNA CUEVAS

COO
BOO

Všem dětem, které zrovna zjišťují,
kdo jsou, a hledají své místo na světě.

PROLOG

V samém koutě města, daleko od zvědavých očí a potloukajících se cizích lidí, stála malá dvoupatrová budova. Kdyby kolem ní někdo prošel, sotva by si všiml jejího tvaru přes houští popínavých rostlin na cihlových zdech a přerostlé keře zakrývající okna. Nejvýraznějším znakem toho domu byla soška lva sedící před bránou, ale i ta zarůstala zelení.

Tady určitě nikdo nežije, řekli by si náhodní kolemjdoucí. Ten dům je jistě opuštěný.

Jenže by se pletli.

Někdo totiž uvnitř skutečně bydlel – žena, která trávila své dny skloněná nad sešity a laboratorním vybavením, zatímco kula své pikle. V noci nervózně popocházela po chodbách té barabizny, až si prošoupala ponožky.

Měla jen jediný cíl a času nezbývalo.

Neklidně si pohrávala s lahvičkou plnou zářivé, světle zelené tekutiny. Než tu směs přelila do kádinky, zlomila se v pase a popadla za břicho. Hruď se jí

zvedala a klesala, jak ji přepadl další záchvat dusivého kašle.

„Nesmím to znovu pokazit,“ zašeptala a otřela si ústa hřbetem ruky.

Pomalů přelévala zelenou kapalinu do kádinky naplněné průhlednou tekutinou. Potom popadla ze stolu sešit, v němž chtěla najít prázdnou stránku. Listovala papírem popsaným vzorečky a diagramy. Jak se tak na svoje zápisky dívala, mohla jen doufat, že si je nikdo nikdy nepřečte.

Najednou jí ztěžklo celé tělo, a tak unaveně klesla na stoličku. Se zatajeným dechem pak sledovala, jak se zelená směs v kádince pomalu prolíná s průhlednou kapalinou a pozvolna černá. Rukou rozezleně smetla nádobku s tím nanicovatým produktem ze stolu, až sklo zařinčelo a rozskočilo se na tisíc lesklých kousků.

„Ale ne! Už zase,“ řekla ta žena tak tiše, že to bylo spíš zašeptání.

Poddala se temnotě, která pohltila její smysly, položila hlavu na stůl a naposledy zavřela oči.

Na druhé straně města za lesem a zvlněnými kopci stála jiná, veřejností většinou opomíjená budova. Nebyly to ale rostliny a keře, které ji schovávaly

před zvědavýma očima – byla to síla proudící z nitra domu samotného. Jediní, kdo ho viděli, byli ti, kteří tam měli povolený vstup. Takoví, kteří tam patřili.

Příšery.

Studenti z Monster High už byli zvyklí na to, že si jejich škola žije vlastním životem. Na schody, které nikam nevedly, na mizící a znovu se objevující místnosti a zrcadla jako brány do úplně jiných světů.

Zatímco ale chodili na vyučování, hráli si s míčem na rakevbalovém hřišti a provokovali se navzájem k vyzkoušení posledních kulinářských kreací v straškantýně, něco jim unikalo. Něco, co mohla zachytit jen ta nejvšímavější z příšer.

Sotva žena na druhé straně města naposledy vydechla, něco uvnitř Monster High se naopak probudilo k životu.

KAPITOLA 1

Přehlídka talentů na školách pro lidi většinou zahrnují písničky, které by měly raději zůstat ve sprše, pochybné kouzelné triky se vzpurnými králiky nebo stand-up komiky vyprávějící k uzoufání trapné taťkovské fórky.

Jenže na Monster High žádní lidé nechodili.

Když ředitelka Bloodgoodová oznámila výroční přehlídku talentů, na chodbách to šumělo, jako by tudy proudila elektřina. Studenti měli plné ruce práce s nacvičováním sestav, výběrem představení a hodnocením ostatních. Celá škola ožila nadšením. Každá příšerka byla připravená předvést své nadání s hrdostí sobě vlastní a hlavně daleko od všetečných pohledů lidí.

V rohu školní kuchyně zrovna Deuce Gorgon do-
laďoval zdobení na svém třípatrovém dortu. Z tmavě zeleného máslového krému vyráběl cukrářským sáčkem stříkané hady, plazící se po stranách jeho výtvoru.

„To ssse nám ale vůbeccc nepodobá,“ ozvala se Pýcha, jeden z hadů na Deucově hlavě, když mu vykoul zpod šedivé čepice.

„Máme hesssčí šššupiny,“ zasyčela Závist, schovaná za Deucovým uchem.

Jejich nositel si jen s povzdechem zamumlal pod nos: „Když má člověk na hlavě sedm smrtících hadů, pořád s sebou taky nosí sedm kritiků, kteří se mu do všeho pletou.“

Než se ale stačil postavit na obranu svého díla, shodili mu hadi z nosu brýle a z očí mu vystřelily žluté laserové paprsky, které jeho cukrářské dílo okamžitě proměnily z nadýchaného dortu s naducanou vrstvou polevy na tvrdý kámen.

„Ale no tak! A to jsem vám chtěl kousek nechat!“ zavrčel Deuce, když odhodil cukrářský sáček na stůl.

Sotva zamířil k odpadnímu skřetovi, který už samou radostí podupával nohama v očekávání kameného dortu, uklouzl v kaluži vody, která sem prosákla zpod dveří.

„Lagoono!“ houkl přes práh někam do chodby. „Rozlil se ti talent!“

Lagoona Blue vykoukla z jedné z četných cvičných místností, které se ve škole objevily, jakmile ředitel-

ka vyhlásila přehlídku talentů. „Ach, promiň, Deuci,“ zakryla si se zachichotáním ústa.

Lagoona totiž zrovna vytvářela sochy svého posledního milostného objevu. Z rukou opatřených plovacími blánami jí v propletených vzorcích tryskala voda, z níž se pak utvářely tekuté figury připomínající sklo. Sotva dokončila křivku ploutví vystupujících z hlavy Gila Webera, poodstoupila, aby se svým dílem pořádně pokochala. Lagoona se rozhodla, že svého oblíbeného sladkovodního příšeráka takhle zvěční, poté co ho slyšela trénovat pěvecké vystoupení.

„Ach, jak je dokonalý! Nejradši bych ho unesla a nechala si ho už napořád!“ vypískla Lagoona, zatímco Gil zpíval. Zornice se jí přitom stáhly do úzkých čárek a v ústech jí vyrašily ostré tesáky.

Teprve když svou vodní sochu dokončila, byla si Lagoona jistá, že je její dílo stejně krásné jako sama předloha.

„Ay, Dios mío, musí to být naprosto dokonalé!“ vyjekla. „Gil je tak roztomilý, že bych ho nejradši samou láskou snědla!“

Lagoona se po špičkách přesunula na chodbu a nakoukla do učebny, kde zatím své schopnosti pi-

loval Heath. Právě si přeříkával svůj projev na téma důležitosti recyklace odpadů na Monster High, jenže se vždycky tak rozohnil, že mu z vlasů šlehalý plameny, od nichž chytily závěsy. (Být synem Hádovým mělo i své jasné nevýhody.) Okno jeho místnosti se okamžitě samo otevřelo, aby bouřka zvenčí navála dost deště na uhašení té spouště.

Zrovna když z ohořelých závěsů zmizel i poslední plamínek, vplula dovnitř Cleo DeNileová, nejtrendovější mumie na celé Monster High, a dívala se na svém íííPhonu na něco na TikŠoku.

„Hele, zrovna frčí žonglování. Tohle bych určitě taky zvládla,“ kousla se do rtu. „Třeba bych k tomu mohla použít zavařovačky s mými orgány. Z toho by si všichni sedli na zadek!“

Její íííPhone zapípal a Cleo si povzdychla: „Pro boha Re! Takže žonglování už je z módy! Tak se na to podíváme... První místo obsadilo... polykání mečů. Jak rychle se to asi naučím?“

S těmi slovy mumii dcera odšustila pryč. Zlaté boty jí klaply o dlaždice na chodbě, jak odhodlaně kráčela objevit schopnost, která jí přinese tu největší slávu.

Zatímco studenti Monster High plánovali, tréno-

vali a pilovali, jedna z nich už dávno věděla, že objevila to, čím se chce blýsknout. Měl to být takový kousek, z něhož se všem budou ježit šrouby, ploutve i křídla.

Tou studentkou byla Frankie Steinová.

Jak se hudba z jejího keytaru nesla chodbami, hou-paly se lampy na stěnách do rytmu. Frankiiny prsty klouzaly po krku nástroje a z kláves stoupalo zlověst-né vrčení. Její prsty kouzlily melodii, naplňující celý pokoj, který Frankie sdílela s Clawdeen Wolfovou a Draculaurou.

Naposled máchla rukou a opřela se prsty do klá-ves, až jí z nehtů sršely jiskry někam ke krku nástro-je, který se třásl jako pod proudem.

Jakmile dohrála, upřela oči plné očekávání na svůj íííPhone. „No? Tak co vy na to?“ zeptala se.

Telefon neřekl ani slovo. Místo toho z něho však zaburácel aplaus, výskání a radostný křik Fran-kiiných rodičů, doktorky Mary a doktora Victora Steinových.

Frankie se rozzářila jako sluníčko a odložila key-tar na postel.

„Juhuuu!“ zajásal její táta. „To bylo tak krásně pří-šerný!“

„Kdybych o tom rozhodovala já, hned bych ti dala Černýho slavíka!“ dodala máma.

Frankie se jen rozesmála. „No teda! Vážně si to myslíte?“

„My to dokonce víme,“ vyhrkli oba rodiče současně, rozesmátí od ucha k uchu.

Máma s tátou bylo oba vědci. Vyrobili si Frankie teprve před několika týdny a hned ji zapsali na Monster High, protože pro jejich příšerku nepřicházela žádná jiná škola v úvahu. Frankie ale chvíli trvalo, že si zvykla nejen na novou školu, ale hlavně na vlastní existenci!

Clawdeen s Draculaurou jí samozřejmě pomohly, kdykoli si nebyla jistá, jak to na Monster High chodí (například když jí vysvětlily, že ředitelka Bloodgoodová opravdu nemluvila o oceánu, když se zmínila, že Frankie vypadá jako „ryba na suchu“, nebo že se Lagooně skutečně nestane nic hrozného, ani když tvrdila, že pro Gila „umírá láskou“).

Frankie si pročísla prsty modrý pruh ve vlasech a pokrčila rameny. „Sama jsem si nebyla jistá, jaký kousek předvedu. Mám tolik různých částí mozku a všechny se mě snažily přesvědčit, že právě ony jsou nejlepší volbou. Myslíš, že bych mohla na pódiu

předvést třeba drezúru piraní? To mi totiž radil ten kousek mozku, který je mořským biologem.“

Máma jen zavrtěla hlavou: „Myslím, že to by ředitelka Bloodgoodová zrovna neocenila.“

Rodiče totiž vybrali kousky mozků těch nejvýznamnějších myslitelů a vynálezců mezi lidmi i příšerami, co jich na světě bylo, aby Frankie stvořili. Chemikové, matematici, hudebníci, umělci, biologové – ti všichni teď žili v její hlavě, která neustále přetékala nápady a informacemi. Byl to skvělý pocit, když jí v hlavě vibrovaly kousky těch nejznamenitějších myslí. Jen tam prostě občas měla docela rámus.

Frankiini rodiče se zasmáli a jejich tváře vyplnily displej íííPhonu. „Ty náš statečný malý voltečku! Budeš úžasná, ať už si pro své představení vybereš cokoli!“ ujistil ji táta.

„A teď zlom vaz!“ povzbudila ji máma.

„Fakt nevím, jestli někdo chce koukat, jak si lámu vaz,“ zvedla obočí Frankie. „Ale kdyby náhodou, pak bych jim snad mohla předvést ty bionické obratle, co jsem vynalezla!“

Máma s tátou se jen usmáli a láskyplně Frankie zamávali: „Máme tě rádi, holčičko!“

„Já vás taky, mami a tati!“ odpověděla Frankie a odpojila se.

Potom znovu vzala keytar, aby si procvičila úvodní takty písničky, kterou si na soutěž talentů vybrala. Otevřenými dveřmi pokoje začala na chodbu znovu proudit hudba.

To, co během hovoru s rodiči Frankie neviděla, byla zlomyslně se šklebící tvář Toralei Stripeové, která její hru na keytar celou dobu nahrávala. Zrovna procházela jen tak kolem, když z pokoje zaslechla hudbu. Zastavila se a poslouchala, jak Frankie každou rukou vytváří jiný rytmus. Když ale dohrála a užívala si potlesku a chvály rodičů, zrudla Toralei zlostí. Se závistivým syčením se chopila telefonu a protočila oči. *Její* rodiče na ni nikdy takhle nevrkali, a když už s ní přece jen mluvili, pak většinou jen o tom, jak jsou kočkodlaci dokonalejší druh než lidé, a dokonce i než mnoho jiných příšer.

„Uvidíme, co si lidé o tvém představení myslí *doopravdy*. Uvidíme, jestli se po tomhle budeš ještě takhle radovat,“ prskla a stiskla tlačítko sdílení silněji, než by musela.

Teď už jí nezbývalo než čekat.

KAPITOLA 2

Watzie, potřebujeme to hrát v As dur! Přesně tohle si naše nová písnička žádá," řekla Frankie svému mazlíčkovi, který zrovna radostně poskaka-
val po kamenném vzorku z dlaždiček na podlaze pokoje.

Watzie, šedočerný pes s elektricky modrými kříd-
ly na zádech, souhlasně zaštěkal. V tu chvíli se z rohu
od Frankiiny postele zvedla kulatá dlaždice. Pes si tu
pohyblivou součást podlahy očichal a zvědavě zvedl
hlavu.

„Ten týlní lalok skladatelky bání se mi teď fakt
docela hodí," ukázala si Frankie někam dozadu na
hlavu.

Další dlaždice se zatřásla, a tak ji Watzie běžel
prozkoumat. Větřil a štěkal, ale Frankie se soustře-
dila jen na keytar na svém klíně a noty odložené na
zeleném přehozu přes postel.

Watziemmu zasvítila elektricky modrá křídla, když
se z podlahy zvedly další tři kameny. Pes přiběhl

k Frankie a olízl jí černou vojenskou holínku, až kůže zajiskřila.

„Copak je, kamaráde?“ zeptala se Frankie, když odložila nástroj.

Watzie odhopsal k nerovné části podlahy a vyskočil na vyvýšené dlaždice.

Sotva to Frankie uviděla, hned se narovнала a vykulila oči. „Rovný podklad zajistí statiku budovy,“ vyhrkla. „Jakákoli nerovnost se exponenciálně zvětšuje s výškou.“

Watzie štěkl a souhlasně pokýval hlavou. Frankie hlasitě vydechla. „Páni. Ten čupakabří architekt, co mi sedí v hlavě, dneska pěkně vyřvává.“

Obecně se vědělo, že s Frankie její části hlavy pěkně cvičily a někdy na ni dokonce i křičely, když je k tomu přiměl nějaký známý podnět. Stačilo, aby paní O'Shrieková na příšerné výtvarce ukázala vhodný obrázek, a Frankie hned spustila přednášku o tom, že rozdíl mezi nádechem, tónem a stínem spočíval v tom, zda se do barvy přimíchala bílá, šedivá nebo černá. Přesně tohle jí totiž radil kus mozku jednoho umělce-poltergeista. Jindy zase Frankie všechny v jídelně informovala o skutečnosti, že se brokolice vyvinula z divokého

zelí. A co ji k tomu přimělo? Stačil jediný pohled na sendvič s rybím masem a zeleninou, který vzbudil mozek botanika.

Ne vždy měla Frankie své sešité části mozku pod kontrolou, když se rozhodly promluvit. Například zombík matematik jí hned zvedal ruku na hodinách vlčimatiky, zatímco cenami ověnčený chemik se zase dral ke slovu při pokusech v biologii. Někdy si Frankie až zoufala a přemítala, kdy taky bude moct říct něco ona sama za sebe.

„BAF!“

Když zvedla hlavu, uviděla Frankie Spectru Vondergeistovou, která jí zrovna visela ze stropu. Jak tam tak do půl těla čouhala, mávala rukama a zlověstně cenila zuby.

„Jé, ahoj, Spectro!“ pozdravila ji Frankie a prstem opatrně dloubla do zdvižené kachličky, která se teď navíc ještě trásla.

„Ty se nebojíš?“ spustila Spectra poraženecky ruce, než si odfoukla z čela pramínek bílých vlasů.

Frankie jen pokrčila rameny. „Ani ne. To už je dnes podesáté, co se mě snažíš vyděsit. Prostě jsem to čekala.“

„Ach jo,“ povzdychla si Spectra s tmavě fialovými

šaty rozevlátými ve vzduchu. „Jak mám teď asi předvést svůj strašící talent na přehlídce?“ postěžovala si a s tichým zakňouráním zmizela zpět ve stropě. Frankie se uchichtla.

Než se s Watziem mohla pustit do pátrání po příčině nerovné podlahy, vešly do pokoje její spolubydlící Draculaura a Clawdeen.

„Ehm, Frankie? Byla jsi už dnes na TikŠoku?“ posadila se Draculaura vedle kamarádky na postel. Když si přehodila přes rameno růžovočernou hřívu, trochu nejistě se na svou spolubydlící usmála ústy s drobnými tesáky.

Frankie zavrtěla hlavou a prsty si dál pohrávala s klávesami keytaru, který si položila vedle sebe na postel. „Vlastně ne. Přišla jsem o něco? Třeba o nový návod na make-up od Cleo? Ta holka má vážně vždycky ten nejlepší styl, co říkáte? Ach! Nebo že by Deucův had Lenost pověsil na internet další video, jak se tomu chudákovi ve spaní plazí do nosu?“

Clawdeen se zvednutou hlavou zavětrila, čímž aktivovala svůj vlčí superčich. „Ne, Deuce ještě pořád v kuchyni něco klohní. Hmmm, třeba nám udělá vanilkové hadcaky s ostrašinovou polevou!“

Draculaura položila Frankie starostlivě ruku na